

Sustainable Banking

บทบาทของภาคธนาคารในการแก้ปัญหาสังคม
และสนับสนุนเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืน

CONVERSATION
with
the GOVERNOR

คุณมนตรีชัย วงษ์กิติโกวิท
บรรณาธิการข่าวเศรษฐกิจ สำนักข่าว The Standard

ดร. วิฑูรย์ สันติประภาพร
ผู้อำนวยการ ธปท.

เมื่อพูดถึง “บทบาทของภาคธุรกิจต่อสังคม” เดิมเรามักนึกถึงแนวคิดเรื่อง CSR ซึ่งเป็นภาพของผู้ประกอบการทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์ การกุศล หรือการทำความดีเพื่อสังคม ในปัจจุบัน แนวคิดที่สำคัญมากกว่า CSR คือ การนำหลักคิดเรื่องความยั่งยืนมาใช้ในทุกกระบวนการของการทำธุรกิจ โดยธุรกิจจะต้องไม่สร้างปัญหาหรือผลข้างเคียงให้แก่สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งมีบทบาทในการยกระดับคุณภาพของสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย ถ้าหากภาคธุรกิจไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ อาจกลายเป็นความเสี่ยงขององค์กรได้ เพราะโลกปัจจุบันมีความตื่นตัวในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น ทำให้ความคาดหวังต่อมาตรฐานในการทำธุรกิจสูงขึ้น รวมทั้งปัญหาทางสังคมและสิ่งแวดล้อมได้สร้างความเสี่ยงใหม่ ๆ ให้แก่ภาคธุรกิจ ตั้งแต่ความเสี่ยงด้านปฏิบัติการไปจนถึงความเสี่ยงเชิงกลยุทธ์ ภาคธุรกิจจึงไม่สามารถสนใจแค่การปฏิบัติตามมาตรฐานทางกฎหมายเท่านั้น แต่ต้องคำนึงถึงการยอมรับจากสังคม (License to Operate) ที่จะทวีความสำคัญเปรียบเสมือนใบอนุญาตในการทำธุรกิจยุคใหม่

BOT พระสยาม MAGAZINE ได้รับเกียรติจาก คุณมนตรีชัย วงษ์กิติโกวิท บรรณาธิการข่าวเศรษฐกิจ สำนักข่าว The Standard และ ดร.วิฑูรย์ สันติประภาพร ผู้อำนวยการ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) มาคุยกันถึงความสำคัญและพัฒนาการของแนวคิดเรื่อง “การธนาคารเพื่อความยั่งยืน (Sustainable Banking)” ที่สถาบันการเงินในฐานะผู้จัดสรรทุนในระบบเศรษฐกิจ สามารถมีบทบาทในการแก้ปัญหาและการสนับสนุนความยั่งยืนให้เกิดขึ้น

“การธนาคารเพื่อความยั่งยืน” กับการลดความเสี่ยงของการทำธุรกิจ

คุณมนตรีชัย : ทุกวันนี้ ภาคธุรกิจพูดถึงการทำธุรกิจอย่างยั่งยืนมากขึ้น ขณะที่สถาบันการเงินในฐานะผู้จัดสรรทรัพยากรทุนในระบบเศรษฐกิจ หรือจัดสรรทุนให้ธุรกิจไปลงทุน เริ่มพูดถึง “การธนาคารเพื่อความยั่งยืน” ขอให้ท่านผู้อำนวยการช่วยอธิบายถึงนิยามและความสำคัญของเรื่องนี้

ดร.วิฑูรย์ : “ความยั่งยืน” หมายถึง การใช้ชีวิตหรือการทำธุรกิจที่จะไม่เบียดเบียนคนรุ่นต่อไป ไม่ทำให้พวกเขาต้องใช้ชีวิตลำบากขึ้น หรือมีต้นทุนการใช้ชีวิตสูงขึ้น ทุกวันนี้ความยั่งยืนเป็นเรื่องใกล้ตัวมากกว่าที่คิด ปัญหารอบตัวเรา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาโลกร้อน สิ่งแวดล้อมถูกทำลาย ความไม่เท่าเทียมในสังคม หนี้ครัวเรือน หรือคอร์รัปชัน ล้วนมีผลต่อความยั่งยืนของระบบเศรษฐกิจและสังคมทั้งสิ้น

ในอดีต เมื่อพูดถึงความยั่งยืนในภาคธุรกิจ คนไทยมักมองว่าเป็นเรื่องการทำกิจกรรมการกุศล หรือการทำดีเพื่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) ในขณะที่การทำธุรกิจอาจยังสร้างปัญหาและผลข้างเคียง ในหลายประเทศพัฒนาการความคิดในเรื่องนี้ไกลกว่าเรามาก เขามองว่าความยั่งยืนเป็นสิ่งจำเป็นในการทำธุรกิจ ต้องคำนึงถึงในทุกกระบวนการทำงานขององค์กร ที่สำคัญคือต้องครอบคลุมทั้งมิติสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ ถ้าธุรกิจไม่คำนึงถึงความยั่งยืน (Sustainability) แล้ว ก็จะเป็นความเสี่ยงในการทำธุรกิจได้ ธุรกิจใดที่ทำเรื่องนี้ได้ก่อนจะกลายเป็นผู้กำหนดมาตรฐานสังคม ในขณะที่ธุรกิจที่เริ่มต้นช้าจะมีต้นทุนเพิ่มสูงมากในการวิ่งไล่ตาม ตกเป็นฝ่ายดั่งรับ และเป็นความเสี่ยงเชิงกลยุทธ์ในอนาคต

ในภาคการเงินการธนาคารก็เช่นกัน หากสถาบันการเงินไม่คำนึงถึงความยั่งยืน จะนำมาซึ่งความเสี่ยงหลายเรื่องที่ต้องเผชิญในอนาคต ความเสี่ยงแรก คือ ความเสี่ยงด้านเครดิต (Credit Risk) ที่เกิดจากลูกหนี้ที่ไม่สามารถชำระหนี้ได้ ตรงนี้อาจไม่ได้เกิดจากความผิดพลาดในการประเมินข้อมูลทางการเงินของธนาคาร แต่เกิดจากปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่กลับมากระทบกับการดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ เช่น ปัญหาโลกร้อน ภัยแล้ง หรือการระบาดของโควิด-19 และ

โรคพิษใหม่ ๆ ที่ทำให้สินค้าเกษตรบางอย่างเสียหายรุนแรง หรือกรณีที่เราเห็นภาพปลาวาฬมีพลาสติกอยู่ในท้อง ทำให้เกิดกระแสการลดใช้ถุงพลาสติกในช่วง 2 - 3 ปีที่ผ่านมา โรงงานถุงพลาสติกที่เคยถูกมองว่ามีแนวโน้มเติบโตสูง วันนี้เริ่มได้รับผลกระทบจากปริมาณการใช้พลาสติกที่ลดลง เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่าเรื่องต่าง ๆ รอบตัวเรามีความเชื่อมโยงกันทั้งสิ้น

ปัญหาคอร์รัปชัน ถือเป็นอีกโจทย์สำคัญด้านความยั่งยืน เพราะสุดท้าย เงินจากคอร์รัปชันจะกลับเข้าไปในระบบสถาบันการเงิน ดังนั้นสถาบันการเงินต้องมีแนวปฏิบัติที่มั่นใจได้ว่าจะไม่สนับสนุนกิจกรรมที่เอื้อต่อคอร์รัปชัน ซึ่งไม่เพียงทำให้คอร์รัปชันเกิดได้ยากขึ้น แต่ยังลดความเสี่ยงของสถาบันการเงินเองด้วย ถ้าสถาบันการเงินใดเข้าไปเกี่ยวกับเรื่องคอร์รัปชัน แม้ว่าจะไม่ได้ตั้งใจจะมีความผิดทางกฎหมายและกระทบกับชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของสถาบันการเงินได้มาก

ความเสี่ยงที่สอง คือ ความเสี่ยงด้านชื่อเสียง (Reputation Risk) เป็นเรื่องสำคัญของสถาบันการเงิน เพราะเป็นธุรกิจที่ต้องอาศัยความไว้วางใจ (Trust) จากประชาชน ถ้าพฤติกรรมของสถาบันการเงินสร้างความแคลงใจให้กับประชาชน ย่อมกระทบความยั่งยืนในการทำธุรกิจทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

กรอบ ESG กับพัฒนาการในตลาดเงินและตลาดทุนไทย

คุณมนตรีชัย : จากที่ท่านผู้อำนวยการเล่า ทำให้เข้าใจว่า “ความยั่งยืน” เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทุกภาคส่วนในสังคมรวมทั้งสถาบันการเงินด้วย จึงนำมาสู่คำถามว่าหลักคิดเรื่อง “ESG” เกี่ยวข้องอย่างไรกับความยั่งยืน

ดร.วิฑูรย์ : ESG เป็นกรอบที่ภาคธุรกิจใช้พิจารณาเวลาพูดถึงการทำธุรกิจอย่างยั่งยืน ซึ่งประกอบด้วยเสาหลัก 3 ด้าน ได้แก่ E - Environment การทำธุรกิจต้องไม่สร้างผลข้างเคียงต่อสิ่งแวดล้อม S - Society ต้องไม่สร้างปัญหาซ้ำเติมให้กับสังคม และ G - Governance ต้องไม่ทำให้อาณาจักรด้านธรรมาภิบาล ทั้งในส่วนของบริษัท อุตสาหกรรม และสังคมแอ่งลง

ในภาคตลาดทุน พัฒนาการเรื่องกรอบ ESG หรือแนวคิดเรื่องความยั่งยืนมีมานานแล้ว กองทุนจำนวนมากลงทุนได้เฉพาะธุรกิจที่สามารถปฏิบัติตามกรอบ ESG ตลอดช่วง 10 ปีที่ผ่านมาเงินลงทุนส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นมาก กองทุนเหล่านี้กดดันให้ธุรกิจระดับโลกหลายแห่งดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืนมากขึ้น เพราะไม่เช่นนั้นกองทุนเหล่านี้ก็เข้าไปลงทุนไม่ได้ ตลาดทุนไทยมีพัฒนาการค่อนข้างดี ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีมาตรการส่งเสริมบริษัทจดทะเบียนฯ ให้แสดงนโยบายและหลักปฏิบัติตามกรอบ ESG อย่างเข้มข้น ส่งผลให้บริษัทไทยที่รับการจัดอยู่ในดัชนี DJSI (Dow Jones Sustainability

Indices) มีจำนวนสูงเป็นอันดับต้น ๆ เมื่อเทียบกับประเทศเกิดใหม่ (Emerging Market) ด้วยกัน

อีกด้านหนึ่งของตลาดทุน คือตลาดตราสารหนี้ เราเริ่มได้ยินเกี่ยวกับ “ตราสารหนี้สีเขียว” (Green Bond) มากขึ้น ซึ่งเป็นแนวคิดการออกตราสารหนี้หรือพันธบัตรเพื่อระดมทุนสำหรับโครงการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เรื่องนี้ประเทศไทยถือว่าเพิ่งเริ่มต้นและมีโอกาสอีกมาก

สำหรับภาคสถาบันการเงินไทย เรายังตามหลังหลายประเทศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศในยุโรปที่พัฒนาแล้ว หรือประเทศในเอเชียด้วยกัน ตัวอย่างที่ได้ยินบ่อย คือ รัฐบาลจีนใช้ธนาคารพาณิชย์เป็นกลไกสำคัญที่ช่วยแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ทั้งปัญหาค้นพิษและน้ำเสีย ส่งเสริมการปล่อยสินเชื่อที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม มีหลักเกณฑ์และมาตรฐานการปล่อยสินเชื่อ และการคำนวณความเสี่ยงที่พัฒนาไปไกล ถึงขนาดคำนวณได้ว่าการปล่อยสินเชื่อให้กับลูกค้าที่ปฏิบัติต่อสิ่งแวดล้อมมีมาตรฐานสูง จะมีความเสี่ยงน้อยลงแค่ไหน ซึ่งจะทำเช่นนั้นได้ ต้องมีการเก็บข้อมูลอย่างละเอียดและต่อเนื่องหลายปี จนนำมาสู่การพัฒนาเกณฑ์การกำกับดูแลและการคำนวณระดับเงินกองทุนที่เหมาะสมได้ สิ่งนี้หน่วยงานกำกับดูแลของจีนทำในช่วง 7 - 8 ปีที่ผ่านมาส่งผลให้วันนี้คุณภาพสิ่งแวดล้อมในหลายเมืองของจีนดีขึ้นมาก

ในสิงคโปร์ แนวคิด ESG เกิดขึ้นประมาณ 5 ปีที่แล้ว จากปัญหาหมอกควันปกคลุมประเทศ ที่เกิดจากการเผาป่าในอินโดนีเซีย เพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจขนาดใหญ่ จนนำไปสู่การทำงานร่วมกันของธนาคารกลางสิงคโปร์และธนาคารพาณิชย์ในสิงคโปร์ ในฐานะผู้ปล่อยสินเชื่อให้ธุรกิจดังกล่าวในอินโดนีเซีย จนออกมาเป็นกฎเกณฑ์ “การปล่อยสินเชื่อแบบรับผิดชอบต่อสังคม (Responsible Lending)” เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

เรื่องเหล่านี้เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทของสถาบันการเงินในการมีส่วนช่วยในเรื่องสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน ประเทศไทยอาจเริ่มต้นช้า เพราะก่อนหน้านี้เราอาจไม่รู้ลึกว่ามีปัญหาสิ่งแวดล้อมรุนแรงเหมือนหลายประเทศ แต่วันนี้ปัญหาชัดเจนขึ้น เช่น ปัญหาฝุ่นควัน PM 2.5 เมื่อก่อนคนกรุงเทพฯ มองว่าเป็นปัญหาของเฉพาะภาคเหนือ แต่ปัจจุบันกรุงเทพฯ เจอปัญหาเช่นกัน ปัญหาฝุ่นควันจึงถือเป็นปัญหาของคนทั้งประเทศ

Sustainable Banking ไม่ใช่ Option แต่เป็น Obligation

คุณมนตรีชัย : สิ่งที่ท่านผู้ว่าการพูดสะท้อนว่า “การธนาคารเพื่อความยั่งยืน” ไม่ใช่ “ทางเลือก” หรือ Option แต่เป็นสิ่งที่ภาคการเงินไทยต้องให้ความสำคัญและช่วยผลักดันให้เกิดขึ้น

ดร.วิโรจน์ : ใช่ครับ เป็นที่น่ายินดีที่ภาคการเงินไทยตื่นตัวในเรื่องความยั่งยืนมากขึ้น ปีที่แล้ว ธปท. จัดงาน “Bangkok Sustainable Banking Forum” เป็นครั้งแรก เพื่อสร้างความตระหนักและนำเสนอ Best Practice ที่มีการปฏิบัติกันในโลก โดยมีคณะกรรมการและผู้บริหารระดับสูงของสถาบันการเงินไทยมาร่วมงานจำนวนมาก ปีนี้ ธปท. จัดงานนี้อีกเป็นครั้งที่ 2 ในช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา สถาบันการเงินไทยตื่นตัวในเรื่องความยั่งยืนเพิ่มขึ้นมาก หลายแห่งจัดตั้งทีมงานเพื่อรับผิดชอบเรื่อง “การธนาคารเพื่อความยั่งยืน” ขึ้นโดยเฉพาะ นอกจากนี้ สมาคมธนาคารไทยได้ทำงานร่วมกันเพื่อออกแนวปฏิบัติเรื่อง “การให้สินเชื่อรายย่อยอย่างเหมาะสม เพื่อดูแลปัญหาหนี้เกินตัวของภาคครัวเรือน” ซึ่งสาระสำคัญพูดถึงหลักการที่ว่า การดำเนินการของสถาบันการเงินในระยะต่อไป จะคำนึงถึงประเด็นที่กว้างกว่าการพิจารณาแค่ผลกำไรในระยะสั้นเท่านั้น

ขณะที่ ธปท. ได้ตั้งหน่วยงานภายในขึ้นมารับผิดชอบเรื่อง “การธนาคารเพื่อความยั่งยืน” โดยเฉพาะ รวมทั้งเข้าร่วมในเครือข่าย Network for Greening the Financial System (NGFS) ซึ่งเป็นเครือข่ายความร่วมมือของธนาคารกลางทั่วโลกเพื่อปรับเปลี่ยนสู่ระบบการเงินที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม เครือข่ายนี้เกิดขึ้นเมื่อ 2 ปีที่แล้ว และ ธปท. เป็นหนึ่งในธนาคารกลางแห่งแรก ๆ ของภูมิภาคที่เข้าร่วม ปัจจุบันมีธนาคารกลางทั่วโลกกว่า 40 แห่งเป็นสมาชิก

Sustainable Banking in Action: การขับเคลื่อนให้เกิดขึ้นจริง

คุณมนตรีชัย : การขับเคลื่อนความยั่งยืนให้เกิดขึ้นในภาคการเงินจะมีถนนสองเส้นที่ต้องทำคู่กันไป ถนนเส้นแรก คือการสนับสนุนให้สถาบันการเงินตระหนักถึงความสำคัญ ถนนเส้นที่สอง คือการกำกับดูแล แล้วถนนเส้นไหนจะเกิดขึ้นก่อน และหลังจากนี้จะมีการออกกฎที่เป็นรูปธรรมสำหรับดูแลเรื่องนี้หรือไม่

“ความเสี่ยงด้านชื่อเสียง (Reputation Risk) เป็นเรื่องสำคัญของสถาบันการเงิน เพราะเป็นธุรกิจที่ต้องอาศัยความไว้วางใจ (Trust) จากประชาชน ถ้าพฤติกรรมของสถาบันการเงิน สร้างความเคลงใจให้กับประชาชน ย่อมกระทบความยั่งยืนในการทำธุรกิจ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ”

ดร.วิโรจน์ : การธนาคารเพื่อความยั่งยืนเป็นเรื่องระยะยาว จึงไม่ได้หวังว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน 3 เดือน หรือ 6 เดือน เพราะปัญหาล้างคัมและสิ่งแวดล้อมจะมีประเด็นใหม่ ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา สิ่งสำคัญคือ สถาบันการเงินต้อง “มองไกล” และ “มองกว้าง” อีกเรื่องสำคัญที่ต้องส่งเสริมให้สถาบันการเงินตระหนักและปฏิบัติ คือ การนำต้นทุนที่เกิดขึ้นต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมจากการดำเนินธุรกิจเข้าไปคำนวณเป็นต้นทุนการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงิน (Internalize the Externality) จะทำให้การตัดสินใจของสถาบันการเงินไม่มองเพียงผลประโยชน์เฉพาะธุรกิจในระยะสั้น แต่ได้นำผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมมาเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจทางธุรกิจด้วย ธนาคารพาณิชย์ชั้นนำในต่างประเทศที่ปล่อยสินเชื่อให้โครงการขนาดใหญ่ต้องจ้างวิศวกรสิ่งแวดล้อมมาประเมินผลกระทบจากโครงการของลูกค้า มองไกลไปในอนาคต และมองกว้างถึงผลกระทบด้านต่าง ๆ เพราะท้ายที่สุด ถ้าเกิดผลกระทบต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อมรุนแรงแล้ว โครงการนั้นก็อาจไปต่อไม่ได้ กลายเป็นความเสี่ยงด้านสินเชื่อของธนาคาร และเป็นหนี้เสียในที่สุด

นอกจากนี้ อีกเครื่องมือที่หน่วยงานกำกับดูแลนิยมใช้กันคือ “Stress Test” หรือการทดสอบความแข็งแกร่งของสถาบันการเงินภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ถ้าเกิดสงครามการค้า หรือเศรษฐกิจหดตัวรุนแรง จะกระทบกับลูกหนี้และหนี้เสีย (NPL) ของธนาคารอย่างไร เงินกองทุนและการกันสำรองจะมีเพียงพอหรือไม่ เพื่อประเมินว่าสถาบันการเงินมี “กันชน” เพียงพอรองรับเหตุการณ์ดังกล่าวหรือไม่ ตอนนี้อาคารกลางอังกฤษเริ่มใช้ Stress Test เป็นกลไกหนึ่งในการกำกับดูแลการปล่อยสินเชื่อให้ธุรกิจที่อาจสร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สถาบันการเงินที่จะปล่อยสินเชื่อต้องตระหนักถึงความเสี่ยงด้านเครดิตที่เพิ่มขึ้นจากโครงการที่อาจถูกต่อต้านจนทำต่อไม่ได้ ทำให้สถาบันการเงินต้องเตรียมเงินกองทุน

ไวสำรองเพิ่ม หรือต้องคิดอัตราดอกเบี้ยสูงขึ้นเพื่อให้ออดคล้องกับความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้น เป็นการนำต้นทุนที่เกิดขึ้นจากผลข้างเคียงต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมเข้าไปคิดเป็นต้นทุนด้วย ถ้าสถาบันการเงินทุกแห่งทำแบบนี้ ย่อมสร้างแรงจูงใจให้คนทำธุรกิจแบบเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

ในระยะต่อไป กฎเกณฑ์กำกับดูแลสถาบันการเงินลักษณะนี้ จะถูกพัฒนาออกมามากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการทำธุรกิจของสถาบันการเงินสร้างผลข้างเคียงต่อสิ่งแวดล้อม สังคม หรือแม้แต่คอร์รัปชันเพิ่มขึ้น พร้อมกับลดความเสี่ยงของสถาบันการเงินลงด้วย ถ้าสถาบันการเงินซึ่งเป็นผู้จัดสรรทุนให้กับธุรกิจไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้ ย่อมไม่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชน ซึ่งคือหัวใจสำคัญที่สุดของธุรกิจการเงินการธนาคาร

สุดท้ายนี้ ถ้าเราไม่ Take Action ไม่ร่วมกันคำนึงถึงความยั่งยืนในการทำธุรกิจและวิถีชีวิตของเราแต่ละคนตั้งแต่วันนี้ ในที่สุดโลกใบนี้จะไม่เป็นเพียงโลกที่อยู่ยากสำหรับคนรุ่นต่อไปเท่านั้น แม้แต่คนรุ่นเราเองก็จะอยู่ยากมากขึ้นจากผลกระทบของหลาย ๆ ปัญหาที่เราสร้างขึ้นเอง

มนตรีชัย วงษ์กิตติไกรวัธ

เป็นบรรณาธิการข่าวเศรษฐกิจของสำนักข่าว The Standard สื่อออนไลน์ชื่อดังของคนรุ่นใหม่ นอกจากนี้ เขายังผ่านประสบการณ์ในวงการสื่อสารมวลชนยุคดิจิทัลมาอย่างมากมาย ทั้งผู้ประกาศข่าวช่องรายการทีวีดิจิทัล นักจัดรายการวิทยุ และเจ้าของแฟนเพจ BizKlass